

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1429/2019
22.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Јеле Вучковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К.број 223/18 од 03.06.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 830/2019 од 01.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 22. јануара 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јеле Вучковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К број 223/18 од 03.06.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 830/2019 од 01.10.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2). Законика о кривичном поступку у вези члана 61. Кривичног законика, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 2К број 223/18 од 03.06.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. у вези члана 61 Кривичног Законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 264. ЗКП, а оштећена ББ је на основу члана 258 ЗКП упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 830/2019 од 01.10.2019. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног – адвоката Сузана Вучковић, пресуда Основног суда у Нишу 2К.број 223/18 од 03.06.2019. године преиначена је само у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што су радње окривљеног, због којих је оглашен кривим првостепеном пресудом, правно квалификоване као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, док су жалба браниоца окривљеног – адвоката Сузана Вучковић у преосталом делу, као и жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног – адвоката Милоша Кукурековића, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА – адвокат Јела Вучковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА – адвокат Јела Вучковић истиче да је побијаним пресудама окривљени оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, и поред тога што је кривично дело насиље у породици трајно кривично дело које се може у свом основном облику извршити са једном или више радњи и чија последица траје краће или дуже време, па предузимање више радњи у једном дужем временском периоду представља једно кривично дело, те се у конкретном случају нису стекли услови да се радња окривљеног правно квалификују као продужено кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на погрешну правну квалификацију предметног кривичног дела, односно на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 61 КЗ, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, тачни су наводи захтева да је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. Међутим, првостепена пресуда преиначена је пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1. 830/2019 од 01.10.2019. године управо у

погледу правне квалификације кривичног дела, тако што су радње окривљеног, због којих је оглашен кривим првостепеном пресудом, правно квалификоване као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ. С тим у вези, у образложењу другостепене пресуде наведено је да се ради о кривичном делу које по својој природи трајно кривично дело, те да је, имајући у виду природу овог кривичног дела, реч о једном континуираном стању у коме се налази један члан породице услед радњи које предузима други члан породице према њему, а због чега предузимање ових радњи у једном дужем временском периоду не представља кривично дело у продуженом трајању, већ једно кривично дело.

Како је, дакле, другостепеном пресудом отклоњена повреда кривичног закона учињена првостепеном пресудом тако што је окривљени оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из чл.194. став 3. у вези става 1. КЗ, а не због овог кривичног дела у продуженом трајању, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на погрешну правну квалификацију, оцењени неоснованим.

У преосталом делу, исти захтев је одбачен, из следећих разлога:

У уводу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог подношења, наводи се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, у образложењу захтева бранилац ниједном речју не наводи у чему се ова повреда закона огледа, те по оцени овога суда захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева опредељење о којој тачно поведи закона је реч и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је захтев у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да нижестепени судови нису на поуздан начин ни за једну од радњи утврдили место, време и начин извршења, а полемише се и са исказом оштећене и истиче да је њена изјава контрадикторна, непрецизна, те у супротности са исказом сведока ВВ, да је суд изјаву оштећене прихватио као једини доказ и на бази те изјаве окривљеног огласио кривим. Такође, бранилац у захтеву истиче и да је суд пропустио да у првостепеном поступку у својству сведока позове и испита службена лица – полицајце који су критичним приликама поступали, а полемише и са постојањем умишљаја окривљеног, уз сопствени закључак да је суд на бази изведених доказа морао да донесе ослобађајућу пресуду због недостатка доказа да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Поред тога, у захтеву се наводи да је суд имао могућности да окривљеном изрекне блажу казну, имајући у виду лоше здравствено стање окривљеног и чињеницу да до сада није осуђиван, те да је другостепени суд учинио повреду закона „у смислу одредби ЗКП о саставу тима који предузима радње у поступку“, обзиром да је на седници већа другостепеног суда записник водио судијски помоћник у својству записничара.

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, те полемиче са оценом олакшавајућих и отежавајућих околности од којих зависи одлука о врсти и висини изречене казне и указује на непрописан састав суда, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП, па како наведене повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић